

23. Modder

‘De vaart erin houden, de fiets doet het werk.’ Iets van die strekking roept Henk me toe terwijl hij al snel uit mijn blikveld verdwijnt. Ik volg hem op gepaste afstand, in mijn eigen tempo. De heuveltjes kosten mij meer tijd.

De aanhoudende regen heeft de bospaden veranderd. Vele diepe, donkere, modderige sporen tekenen onze route door het Duitse heuvelland. Grote zwarte plassen gapen me aan. Het zijn bedrieglijke stukken, maar ook uitdagende obstakels, voor een mountainbiker. Vandaag heb ik wel zin in wat uitdaging. Ik voel de adrenaline stromen, niets houdt me tegen. Ik ben vast van plan om iedere hindernis te nemen, onverschrokken.

Daar is weer zo’n nat en verraderlijk stuk. Niet al te veel aandacht aan schenken en stevig doortrappen. Ik moet me op de fiets en mijn routine durven verlaten en vooral niet gaan twijfelen. Ik moet een beetje lef tonen en erop vertrouwen dat ik onbewust vele dingen tegelijkertijd kan doen. Inschatten hoe diep de plas is, afwegen waar de ondergrond stevig genoeg is om er doorheen te rijden, eventueel wat schakelen, mijn fiets sturen, wat bijsturen, de vaart erin houden en blijven trappen tot ik aan de overkant ben. De praktijk is weerbarstiger. In deze plas verlies ik mijn alertheid en mijn koersvastheid. Ik voel dat ik maar wat aanmodder. Het pakt goed uit. Met meer geluk dan wijsheid haal ik ongeschonden de overkant. ‘Dat ging maar net goed, het had ook anders kunnen aflopen’, een klein maar venijnig stemmetje heeft zich in mijn hoofd genesteld en wil daar niet meer weg. Ineens ben ik niet meer zo zeker van mijn kunnen. Er is een kink in mijn bravoure gekomen.

Dan komt het volgende slechte stuk. Voor me ligt een enorme plas waarin hier en daar drassige modderstroken zichtbaar zijn. Ik minder vaart in een poging in te schatten hoe ik deze hindernis het beste kan nemen. Er omheen, er doorheen? Het obstakel is groot, mijn inschattingsvermogen kost tijd. Ik denk na, te veel en te lang. Er is geen bravoure meer die mij helpt op de automatische piloot mijn fiets te leiden en de barrière te nemen. Mijn snelheid is inmiddels tot een minimum beperkt.

Adrenaline heeft plaatsgemaakt voor angst. Ik ben bang voor het obstakel, bang voor de diepte van de plas, bang voor de ongetwijfeld glibberige modder die mijn wielen zal doen slippen. Bang om te falen, bang om te vallen. Uit angst denk ik nog meer na, maar dezelfde angst maakt een chaos van mijn gedachten. Ik weet niet meer hoe ik het moet doen, alleen dat ik het moet doen. Ineens is mijn denktijd voorbij. Ik moet de hindernis nemen. Het is te laat voor een andere keuze.

Tegen beter weten in stuur ik mijn voorwiel voorzichtig een onbekend spoor in. De geul is dieper dan verwacht. Door mijn langzame tempo grijpt de modder zijn kans en zet zijn zuigende kracht in werking. Zonder verdere waarschuwing kom ik tot stilstand. Mijn voorwiel is diep weggezakt en zit muurvast. De modder laat het niet meer gaan. Ik beseef wat er gaat gebeuren. Het is onafwendbaar. Op hetzelfde moment zet mijn lichaam zich in slow motion zijwaarts in beweging. Dan lig ik. Stilgevallen in de modder. Ook mijn gedachten zijn gestopt.

Regendruppels beroeren mijn wang, ik registreer de geur van zompig zand en voel hoe de modder mij opneemt. Werktuiglijk probeer ik mezelf op te richten. Onbeholpen spartelend worstel ik me onder mijn fiets vandaan. Steunend op handen en knieën kom ik moeizaam overeind. Ik raap mijn fiets op. Besmukt kijk ik om me heen. Er zijn gelukkig geen getuigen, ook Henk is niet in de buurt. In een vruchteloze poging de sporen van mijn val uit te wissen, veeg ik met een besmeurde hand over mijn gezicht en kleren en schop ik met een

doorweekte schoen wat tegen mijn fiets. De zwarte modder zit overal. Ik concludeer dat de smurrie zich stevig en gelijkmatig heeft verdeeld over mij en mijn fiets. Deze nuchtere constatering overstemt mijn gêne, heel even.

Even later zie ik Henk aankomen. Ik bleef te lang weg, daarom is hij terug gereden. Hij test mijn toestand en humeur door mijn lichaamstaal te scannen. Zijn bezorgde ogen veranderen langzaam maar zeker in pretoogjes. Als hij doorheeft dat ik geen pijn heb en niet onhandelbaar of onredelijk ben is er geen houden meer aan. Hij barst in schaterlachen uit. 'Mijn fiets deed het werk niet meer, de modder was te sterk. Deze plas was levensgevaarlijk', sputter ik. Het is een tevergeefse poging om mijn stuntelige val enigszins om te buigen tot een mooi verhaal waarin ik het willoze slachtoffer ben en waarin ook nog een beetje heldenmoed doorklinkt.

Mijn beslijkte fiets zet zich moeiteloos in beweging voor de weg terug. Mijn gedachten draaien al weer op volle toeren. Nu is het wachten tot ooit de onverschrokkenheid terugkeert.

Mountainbiken in Hoch Sauerland.

Duitsland: Dagtochten vanuit Winterberg. 2007.